

KOUZELNÝ ATLAS PUTOVÁNÍ ČASEM

Veronika Válková

TROJISKA VÁLKÁ

POSEIDŮNŮV
HNĚV

Ilustrace Petr Kopl

GRADA

JMENUJU SE BÁRA.

JE MI DVANÁCT, ZAČALA JSEM CHODIT DO ŠESTÉ TŘÍDY A JAKO KAŽDÉ DÍTĚ SE POŘÁD ROZČILUJU S RODIČI. OPRAVDU BY MĚ ZAJÍMALO, PROČ DOSPĚLÁCI MYSLÍ JEN NA SEBE A JSOU PŘESVĚDČENÍ, ŽE PRO JEJICH DÍTĚ JE DOBRÉ ZROVNA TO, CO ONI SI MYSLÍ, ŽE JE DOBRÉ. NĚKDY SI PŘIPADÁM JAKO ŠACHOVÁ FIGURKA. ŠOUPNOU MĚ TAM, KDE MĚ CHTĚJÍ MÍT, A JEŠTĚ ČEKAJÍ, ŽE Z TOHO BUDU NADŠENÁ. NEMŮŽU SE DOČKAT, AŽ VYROSTU A PŘESTANOU SI SE MNOU DĚLAT, CO CHTĚJÍ... TAK TŘEBA: JSEM JEDINÁČEK. NIKDY MĚ NEBAVILO BÝT JEDINÁČEKEM. A KDYŽ JSEM SE NAŠE POKOUŠELA PŘEMLUVIT, ABY MI POŘÍDILI SOUROZENCE, SNAŽILI SE MI NAMLUVIT, ŽE TAKHLE JE TO PRO MĚ LEPŠÍ. KDYBY NÁS BYLO VÍC, NEMOHLA BYCH PRŮ CHODIT NA FRANCOUZŠTINU A GYMNASTIKU A NA PIÁNO A NEMOHLI BYCHOM NA DOVOLENOU DO ŘECKA, PROTOŽE BYCHOM NA TO NEMĚLI PENÍZE. A V DĚTSKÉM POKOJÍČKU BYCHOM SI SKÁKALI PO HLAVĚ. VŮBEC JE NENAPADLO, ŽE BYCH KLIDNĚ OŽELELA FRANCOUZŠTINU NEBO GYMNASTIKU NEBO PIÁNO. KDYBYCH MĚLA SÉGRU, MOHLY BYCHOM CHODIT TŘEBA JEN NA GYMNASTIKU, ALE SPOLU. NEBO ŽE BYCH BYLA RADŠI CELÉ LÉTO SE SÉGROU NA CHALUPĚ U BABI JIZERSKÉ A LÍTALA PO LESE, NEŽ SE S NIMI SAMA ŠKVAŘILA NA PLÁŽI V ŘECKU. A ŽE BYCH SI SE SÉGROU S RADOSTÍ SKÁKALA PO HLAVĚ, V POKOJÍČKU I JINDE. PRAVDA JE, ŽE PRO NĚ JE POHODLNĚJŠÍ MÍT JEN JEDNO DÍTĚ. SLYŠELA JSEM, JAK SE O TOM MAMINKA BAVÍ S TĚTOU MIRKOU, KTERÁ MÁ DVA KLUKY, MOJE BRATRANCE. A TETA JÍ ŘÍKALA, AŽ SI UVĚDOMÍ, ŽE SICE TEĎ ONI MAJÍ NA STAROSTI JEN JEDNO DÍTĚ, ALE ŽE TO DÍTĚ, TEDY MĚ, TAKY ODSOUDILI K TOMU, ŽE BUDE MÍT JEDNOU NA KRKU DVA NEMOHOUCÍ STAŘÍKY. MAMINKA PAK S TĚTOU NĚJAKOU DOBU NĚMLUVILA. ALE MNĚ PŘIPADÁ, ŽE TETA MÁ PRAVDU. JAK MÁM JEDNOU ZVLÁDNOUT SAMA SE POSTARAT O NĚ OBA, KDYŽ PRO NĚ DVA JE TEĎ NÁROČNĚ STARAT SE O MĚ JEDNU? NENÍ TO FÉR.

NA DRUHÁ VĚC: NAŠI NÁS PŘESTĚHOVALI. DONEDÁVNA JSME BYDLELI V PANELÁKU V PRAZE NA JIŽNÍM MĚSTĚ. PODLE MĚ NÁM TAM NIC NECHYBĚLO. ALE NAŠI PŘIŠLI S TÍM, ŽE BYT JE MALÝ, ŽE JE V PRAZE HROZNĚ ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ A VŮBEC, A KOUPILI DŮM SE ZAHRADOU KOUSEK OD PRAHY. MAMINCE JE TO JEDNO, PRACUJE JAKO PŘEKLADATELKA, TAKŽE VĚTŠINU PRÁCE VYŘIZUJE PŘES MAILY, TATÍNKOVI TAKY, PROTOŽE SE DO PRÁCE DOSTANĚ AUTEM SKORO STEJNĚ RYCHLE, JAKO KDYŽ DŘÍV JEZDIL MĚTREM A TRAMVAJÍ. ALE ODSKÁKALA JSEM TO JÁ, PROTOŽE ODSUD NE-MŮŽU DOJÍŽDĚT DO STARÉ ŠKOLY. TAKŽE JSEM PŘIŠLA A VŠECHNY KAMARÁDY A KAMARÁDKY, SE KTERÝMI JSEM PĚT LET CHODILA DO TŘÍDY. O TEREZKU, MOU NEJLEPŠÍ KAMARÁDKU, SE KTEROU JSME VĚDYČKY SEDĚLY V JEDNÉ LAVICI, O MIKULÁŠKA, KTERÉMU JSEM DÁVALA OPISOVAT ÚKOLY Z MATIKY A ON MI ZA TO NOSIL BONBONY, O KATKU, DÁŠU... ALE HLAVNĚ ŽE JSEM NA ČISTÉM VZDUCHU, ŽE? DALŠÍ DOSPĚLÁCKÉ SOBECTVÍ. PŘESTOŽE JE TEN DŮM OPRAVDU VELKÝ A JE POROSTLÝ ZELENÍ, O KTERÝCH SI DOSPĚLÁCI MYSLÍ, ŽE JE TO BŘEČTAN NEBO PSÍ VÍNO, ALE ZELENÍ SE JEN TAK TVÁŘÍ, A KDYŽ JE NIKDO NEVIDÍ, POBÍHAJÍ PO OMÍTCE A ŠUSTÍ. A MŮJ POKOJÍČEK JE STEJNĚ VELKÝ JAKO NÁŠ STARÝ OBŮVÁK.

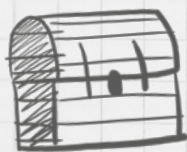
JE ALE JEDNA VĚC, KVŮLI KTERÉ JSEM OCHOTNÁ NAŠIM TO PŘESTĚHOVÁNÍ ODPUSTIT A KTERÁ BY SE NIKDY NESTALA, KDYBYCHOM ZŮSTALI VE STARÉM BYTĚ.

VLASTNĚ DVĚ VĚCI.

S DOMEM JSME KOUPILI KOČKU BARČU. JE ČERNÁ S BÍLÝM BŘÍŠKEM, NÁPŘSENKOU A TLAPKAMI A CHOVÁ SE JAKO PRAVÁ DÁMA. DĚLÁ SI, CO CHCE, ALE DĚLÁ TO, JAK TATÍNEK ŘÍKÁ, S NOBLESOU. KOČKY JSOU VŠECHNY

TAJEMNĚ A BARČA DVOJNÁSOB, A TO JE SUPER. KONEČNĚ MÁM JINÉ ZVÍŘE NEŽ ŽELVU PÍŤU, PROTOŽE V PANELÁKU MI NAŠÍ NIC CHLUPATÉHO DOVOLIT NECHTĚLI. ANI MYŠ NEBO KŘEČKA, NATOŽPAK POTKANA. TO JE PRVNÍ PRIMA VĚC. TA DRUHÁ JE, ŽE JSEM NA PŮDĚ VE STARÉ TRUHLE NAŠLA KOUZELNÝ ATLAS. NA PRVNÍ POHLED VYPADÁ JAKO STARÝ ŠKOLNÍ DĚJEPISNÝ ATLAS, ALE HODNĚ STARÝ, PROTOŽE JE VÁZANÝ V KŮŽI A TA KŮŽE JE UŽ DOST OHMATANÁ. NA PRVNÍ STRANĚ JE NAPSÁNO:

Atlant
Historický
od
.....
..
.....
Sestavený

OD KOHO SESTAVENÝ, TO NEJDE PŘEČÍST, PROTOŽE JE TAM KAŇKA. NA DALŠÍCH STRÁNKÁCH JSOU MAPY. VĚTŠINOU JSOU TO MAPY EVROPY, ALE NAŠLA JSEM TAM I MAPY JINÝCH SVĚTADÍLŮ. NEJSOU BAREVNÉ JAKO V NORMÁLNÍCH ATLASECH, ALE ZAŽLOUTLÉ A NAKRESLENÉ VYBLEDLÝM HNĚDÝM INKoustem. TAM, KDE JE LES, JE MÍSTO ZELENÉ BARVY SPOUSTA MALÝCH STROMEČKŮ. MĚSTA NEJSOU VYZNAČENÁ KOLEČKEM, ALE OPRAVDU JE TAM NAMALOVANÉ MALÉ MĚSTEČKO, VĚTŠINOU S HRADBAMI A S BRÁNOU, NEBO JENOM HRAD NEBO VESNIČKA. TAM, KDE MAJÍ BÝT HORY, JSOU NAKRESLENÉ RŮZNÉ VELKÉ KOPEČKY A V MOŘÍCH PLAVOU VELRYBY A VŠELIJKÉ NESTVŮRY A PLUJÍ PO NICH KORÁBY S PLACHTAMI. NĚKDE JE PRÁZDNÁ PLOCHA A NA NÍ JE NAPSÁNO HIC SUNT LEONES. ZJISTILA JSEM, ŽE TO ZNAMENÁ ZDE JSOU LVI A PSALO SE TO DO MAP NA MÍSTÁ, KTERÁ JEŠTĚ NEBYLA PROZKOUMANÁ A NIKDO NEVĚDĚL, CO TAM JE. TAKOVÁ UŽ DNESKA ASI NEJSOU, A TO JE ŠKODA.

KDYŽ SÁHNŮ NA MAPU, PŘENESE MĚ ATLAS DO MINULOSTI.

OPRAVDU.

UŽ SE MI TO STALO NĚKOLIKRÁT.

A MÁM DŮKAZY, PROTOŽE KDYŽ V MINULOSTI NĚCO DOSTANU, VRÁTÍ SE TO SE MNOU K NÁM NA PŮDU. TYHLE SUVENÝRY SI SCHOVÁVÁM DO KRABICE POD POSTELÍ. UŽ TAM MÁM NÁHRDELNÍK OD KARLA IV. A VYŘEZÁVANÝ DRAHOKAM A SANDÁLY Z POMPEJÍ A DALŠÍ VĚCI.

SNAŽILA JSEM SE VYZKOUMAT, JAK ATLAS FUNGUJE. NA NĚCO UŽ JSEM PŘIŠLA. ČÍM DĚLE NECHÁM RUKU NA MAPĚ, TÍM DĚLE JSEM V MINULOSTI. DO MINULOSTI SE DOSTANU VĚDYCKY OBLEČENÁ TAK JAKO LIDÉ, KTERÍ TAM ŽIJÍ, ALE JAKMILE SE VRÁTÍM NA PŮDU, MÁM NA SOBĚ ZASE SVOJE ŠATY. A V MINULOSTI TAKÉ VĚDYCKY UMÍM MLUVIT JAZYKEM, KTERÝ SE TAM POUŽÍVÁ.

ZATÍM JSEM JEŠTĚ NEPŘIŠLA NA TO, JAK SI VYBRAT, KAM DO MINULOSTI SE DOSTAT. SNAD NA TO ČASEM PŘIJDU, PROTOŽE MÁM JEDEN ZÁVAZEK, KTERÝ BYCH RÁDA SPLNILA. PŘI SVOJÍ PRVNÍ CESTĚ DO MINULOSTI JSEM SE SETKALA S ŘECKÝM HRDINOU ACHILLEEM. STRAŠNĚ SE HÁDAL S JINÝM BOJOVNÍKEM. KDYŽ JSEM SE VRÁTILA, VŠECHNO JSEM SI O NĚM ZJISTILA A DOZVĚDĚLA JSEM SE, ŽE SE KVŮLI TĚ HÁDCE URAZIL A TRUČOVAL A ODMÍTAL DÁL BOJOVAT VE VÁLCE A ŽE PAK ŠEL JEHO PŘÍTEL PATROKLOS DO BOJE V JEHO ZBROJI, ALE PROTOŽE NEBYL TAK DOBRÝ VÁLEČNÍK JAKO ACHILLEUS, NEPŘÁTELĚ HO ZABILI. ROZHODLA JSEM SE, ŽE SE TAM VRÁTÍM A BUDU ACHILLEA VAROVAT, ŽE KDYŽ BUDE TVRDOHLAVÝ JAKO MEZEK, ZTRATÍ NEJLEPŠÍHO KAMARÁDA. ALE ZATÍM JSEM SE TAM ZNOVU NETREFILA, A TO UŽ JSEM V MINULOSTI STRÁVILA PODSTATNĚ VÍC ČASU NEŽ V NAŠEM NOVÉM DOMĚ.

TAKY MÁM POPEZŘENÍ, ŽE KOČKA BARČA MÁ S ATLASEM NĚCO SPOLEČNÉHO. JENOM NEVÍM, CO...

Kapitola 1

Ráno Báru vytrhlo ze spaní vytrvalé škrábání, jak se želva Pída domáhala své obvyklé porce salátu k snídani. Otevřela jedno oko, jedno proto, aby se to druhé nevbudilo, kdyby bylo ještě příliš brzy na vstávání, a zamžourala na králíčka na stěně, který měl místo břicha hodiny.

Ručičky ukazovaly půl desáté.

Bára vyskočila jako srna.

Oni ji nechali zaspat do školy!

Honem se vrhla ke skříni, aby na sebe zběsilou rychlostí narvala oblečení, když jí došlo, že ji nikdo zaspat nenechal.

Je sobota.

Plácla sebou zpátky do postele, aby se z toho leknutí vzpamatovala.

Páni, přemýšlela s očima upřenýma na čerstvě vymalovaný strop. Zítřka už tu budu bydlet přesně čtrnáct dní. Čtrnáct dní! Dva týdny, a přitom mám pocit, že uběhl nejmíň rok. No, kdyby se počítalo, kolik času jsem za tu dobu strávila na cestách v minulosti, tak by to dohromady skoro rok dalo...

Na druhý pokus už se vstávalo lépe. Koukla z okna, jestli je ještě prázdninově, nebo už školně, i když těžko říct, co je prázdninově, protože poslední týden prázdnin pěkně lilo a první týden školy zase svítilo sluníčko. Prostě se koukla, jak je venku. Bylo obyčejně. Což znamená, že neprší, ale obloha je taková šedivá. Zaposlouchala se, jestli neuslyší pobíhat po zdi zeleně, ale zeleni zřejmě intenzivně předstírali, že jsou psi víno a břechtan, a nehnula se ani pacička.

Bára si tedy došla vyčistit zuby a cestou nakoukla pootevřenými dveřmi do ložnice rodičů. V peřinách se už nikdo neválel, a tak z koupelny zamířila rovnou dolů do kuchyně.

Pohládila vyřezávanou hlavičku na zábradlí, aby si zajistila zpáteční cestu po schodech bez pádu, a hlavička na ni vyplázla jazyk. To ještě nikdy neudělala a Bára jí to hned oplatila.

Tatínek se tvářil, jako by ho zrovna *exhumovali*, a maminka mu právě stavěla přímo pod nos hrnek kávy. Tatínek zavěštil, prohlásil, že život už zase začíná mít smysl, a natáhl se pro rohlík.

„Dobré ráno,“ pozdravila Bára.

„Hledme, hrobové se otvírají,“ zívla tatínek.

„Dobré ráno, Barborko,“ usmála se maminka. „Dáš si kakao?“

„Jo,“ kývla Bára, protože kakao s rohlíkem s máslem k snídani milovala.

„Konečně sobota,“ usrkl tatínek kávy.

„Neosladil sis to,“ upozornila ho maminka.

„Co?“

„Kávu, zlato.“

„Jo aha,“ kývl tatínek a naházal si do kávy pět kostek cukru.

Maminka mu do hrnku přilila trochu mléka, shovívavě ho pohládila po hlavě a sedla si ke své kávě. Na rozdíl od tatínka dnes vypadala jako sluníčko. Včera totiž konečně odevzdala překlad, takže měla *opravdu víkend*, nikoliv pracovní sobotu a neděli.

„Dneska se musí srovnat ty knihy po babi dejvické,“ oznámila.

„Ano ano ano!“ zajásala Bára. Konečně se nebude muset přehrabovat v krabicích, až bude hledat *odbornou literaturu* ke svým cestám do minulosti.

„Bože, proč?“ zasténal vyčítavě tatínek.

„Protože jsou pořád ještě v těch obrovských bednách,“ vysvětlila trpělivě maminka.

„Komu to tam překáží?“ bojoval o volnou sobotu tatínek.

„Všem,“ ujistila ho s úsměvem maminka.

„Mně teda ne,“ opáčil tatínek.

„Já chci rovnat! Já chci rovnat!“ poskakovala na židli Bára.

„Baruno, strhneš ubrus!“ krotila ji maminka.

„Já chci rovnat!“

„Budeš rovnat!“ bafnul na ni tatínek, Bára zavřískala a vyšpláchla na ubrus kakao.

Maminka se nadechla, aby zaječela, a pak zase vydechla, protože si uvědomila, že má sluníčkovou náladu a volný víkend.

„Honem namočit, ať to pustí,“ nařídila Báře.

„Mám to zkusit sundat jako kouzelník?“ zeptala se Bára.

„Jak – jako kouzelník?“

„No že bych tím ubrusem trhla, vyškubla bych ho zpod těch věcí a ty by zůstaly na stole.“

„Chraň tě ruka Páně!“ zavrčela zlověstně maminka a Bára radši ubrus sundala jako člověk bez kouzelnických schopností a namočila ho v koupelně do umývadla.

„Jak je srovnáme?“ vyzvíдалa, když se vrátila ke zbytku kakaá.

„Podle jmen autorů,“ řekl tatínek. Půl hrnku kávy už měl v sobě a začínal si být podobný.

„Proč?“ zamračila se Bára. Na co je dobré srovnávat knihy podle autorů? Autoři stejně nikoho nezajímají!

„Já bych dala ty malé nahoru a ty velké dolů,“ navrhla maminka.

„Ne, to není žádný systém,“ zavrtěl hlavou tatínek.

„Jak to, že to není systém? Je to systém! Podle velikosti a taky podle toho, aby ta police měla *stabilitu*. Velké jsou těžší, tak nemůžou být nahore. Převrátilo by se to.“

„Knihy se musí srovnat tak, aby člověk snadno našel, co hledá!“

„No tak proč bysme je srovnávali podle autorů?“ *kontrovala* Bára. „Když nebudu vědět, kdo napsal knížku, kterou hledám, tak ji nenajdu!“

„Babi tam má stejně jenom historické publikace, tak je taky můžeme srovnat podle období,“ napadlo tatínka.

„Jo, jo, to je ono!“ zajásala Bára, protože podle období, to přesně potřebuje. To se jí knihy budou hledat nejlíp.

„No,“ zamyslela se maminka, „nebo je taky můžeme srovnat podle barvy hřbetů, od nejsvětější po nejtmavší.“

Tatínkovi ztuhla ruka nesoucí k ústům rohlík.

„Proč ne?“ pokračovala maminka. „Je to také systém, a navíc to bude působit *esteticky*.“

Tatínek se zatvářil podezíravě.

„Jano,“ pravil, „ty si ze mě děláš –“

„Ano, broučku,“ skočila mu maminka do řeči, aby nestihl dokončit větu, „přesně *to* si z tebe dělám. Srovnejte to podle období, jak jsi říkal, to je nejrozumnější.“

Rohlík se dal do pohybu, ale urazil asi jenom deset centimetrů a zase se zastavil.

„Srovnejte?!“ ujistil se tatínek, že správně slyšel. „To jako já a Bára? Ty ne?“

„Tři bychom se tam pletli,“ vysvětlila maminka. „Já budu prát.“

„Tak jo,“ kývl tatínek odevzdaně a rohlík konečně doputoval, kam měl.

Bára rychle dorazila snídani, odnesla nádobí do myčky, salát Píďe a za chvíli už oblečená poskakovala nedočkavě po pracovně a hlasitě popoháněla tatínka, ať jde. Vzápětí zjistila, že rovnání knih s tatínkem spočívá v tom, že tatínek sedí na židli u psacího stolu a říká Báře, kam má dávat knihy, které právě vydolovala z bedny.

„Hele, tati, ty mě máš jako úklidového robota na dálkové ovládání!“ zamračila se, když jí to došlo.

„Chytrá po tatínkovi,“ pochválil ji tatínek. „Ten Churchillův životopis přijde do druhé police vpravo.“

„Tati!!“

„Ano, Baruško – beruško?“

„TATI!!! Pojď mi pomáhat!“

„Já jsem ti přece nápomocen dobrou radou,“ ohradil se tatínek a nejevil nejmenší ochotu vstát ze židle. „Když to budeš rovnat sama, zapamatuješ si, kde ty knížky jsou, a vzhledem k tomu, že tě o prázdninách evidentně posedla Kleió, bude se ti to hodit.“

„Mě žádná ouklej neposedla!“ ohradila se popuzeně Bára a tatínek se upřímně rozřehtal.

„Kleió! Múza historie,“ vysvětloval. „Řekové pokládali historii za umění.“

No tak to mě asi fakt posedla, uznala v duchu Bára, postavila Churchillův životopis do druhé police vpravo, hrábla do bedny a ukázala tatínkovi obálku další knihy.

„Středověk, čtvrtá police vlevo, před Karla IV.,“ určil tatínek.

No a není, mudrovala v duchu Bára, není třeba nakonec Barča Kleió? Možná ji někdo kdysi zaklel a...

„Hotovo!“ zaradoval se tatínek a utřel si čelo, jako by ho měl zpocené.
„To jsme se nadřeli!“

„Já teda jo,“ ujistila ho Bára.

„Pracoval jsem duševně,“ vysvětlil tatínek, „a to je někdy mnohem namáhavější než prostá svalová činnost.“

Bára zavrčela a odvěkla jednu prázdnou bednu do přízemí.

„Už to máte?“ zavolala z kuchyně maminka.

„Jo,“ kývla Bára.

„Tak prosím tě řekni tatínkovi, ať mi natáhne novou šňůru na sušák za barákem, po obědě budeme věšet prádlo.“

„Tatííííí!“ zaječela Bára, aby to tatínek nahoře slyšel. „Máš natáhnout šňůru na sušák, abyste s maminkou mohli po obědě věšet prádlo!“

„Cože?“ zahulákal seshora tatínek.

„Ach bože,“ řekla maminka a vyšla do předsíně.

„Luboši, natáhni mi na sušák novou šňůru, po obědě budeme s Bárou věšet prádlo.“

„To jako se *mnou?*“ nechtěla věřit svým uším Bára.

„No tu kočku k tomu těžko donutím,“ obdařila ji sluníčkovým úsměvem maminka a šla se podívat, co dělá kuře v troubě.

„Ale já jsem teď celé dopoledne rovnala s tátou knížky!“ ohradila se Bára.

„Tak bude jenom v pořádku, když odpoledne zase pomůžeš s něčím mně.“

„Ale – ale –“ zalykala se nad tou nespravedlností Bára. Copak je sobota od toho, aby otročila rodičům? „Ale já se taky potřebuju učit a přehrávat na piáno!“

A taky chci mít chvíli volno, dodala v duchu.

„Přehrávat můžeš teď, oběd bude až za půl hodiny. Tak šup šup,“ zahнала ji maminka do obýváku.

Bára si načureně dřepala k piánu a začala hrát stupnice. Trochu se jí to pletlo, protože si na dvoře Marie Terezie zvykla hrát na cembalo se dvěma klaviaturami. Což bylo dobře, protože kdyby hrála bez chyb, bylo by to mamince podezřelé. Než se jí konečně podařilo zahrát pořádně aspoň D dur, byl oběd hotový.

„Šňůru máš nataženou,“ hlásil tatínek, když si sedal ke stolu. „Po obědě můžete věšet.“

Plesk. Plesk. Plesk.

O okno se rozplácly první velké kapky.

„Nemůžeme,“ stěžlí potlačila jásos Bára.

„Tak já to zase nacpu do sušičky,“ vzdychla maminka. „Mohli jsme mít konečně krásně voňavé prádlo ze zahrady...“

Jupi jupi jupi já, radovala se Bára, budeme mít prádlo krásně voňavé ze sušičky a já nemusím věšet!

Maminka šla zapnout kávovar na poobědovou kávičku a Bára se vytrátila nahoru. Cestou vyplázla jazyk na dřevěnou hlavičku u zábradlí. Ta jí to oplatila, ale nechala ji projít po schodech bez úhony. Bára užuž brala za kliku svého pokojíčku, ale na poslední chvíli si to rozmyslela. Když jsou teď všechny knihy po babi dejvické tak perfektně roztříděné v policích, stálo by za to odskočit si na chvílku do minulosti a využít toho, že nebude muset při pátrání po tom, kde to zrovna zase byla, zpřeházet všechny

bedny. Jen se rychle rozhlédne po knihovně, středověk čtvrtá police vlevo, životopisy druhá vpravo – a bude to mít!

Vrátila se několik kroků ke dveřím na půdu a vklouzla na schody.

Děšť bušil do střechy stejně jako na chalupě u babi jizerské. Jen to seno na půdě nevonělo, paní Karasová, od které dům koupili, tady pochopitelně žádné neměla, protože žádné nepotřebovala. Babi jizerská vlastně také ne, protože kvůli té trošce, co stačila Píďe na podestýlku, se opravdu nemusel na půdě skladovat celý stoh, ale seno tam nějak zůstalo ještě z té doby, co ho od babi jizerské bralo nedaleké JZD, tedy jednotné zemědělské družstvo, pro krávy. JZD ale zaniklo dávno před tím, než se Bára narodila, protože JZD fungovalo jenom za komunistů, krávy v okolí nikdo neměl a tatínek rok co rok opakoval, že to seno musejí s Vítou, tedy s Bářiným strýcem, vyházet a spálit, aby na půdě nechytlo.

Na půdě paní Karasové tedy seno nebylo, ovšem byla tu spousta starého harampádí rozbitým šlapacím šicím strojem počínaje přes stohy poválečných módních časopisů až po skříň plnou starých šatů konče. Za tou skříň začínalo příšeří a zároveň Bářino hájemství, nebo tak si to aspoň Bára představovala. Ve skutečnosti to spíš bylo hájemství kočky Barči, která do něj Báře milostivě povolila vstup. Vzhledem k tomu, že venku lilo jako z konve, nebo, jak říkávala babi jizerská, jako kdyby andělíčci necky převrhli, nebylo moc pravděpodobné, že by se Bára courala po venku.

Taky že ne.

Pod židlí u okna zaujatě porcovala vypasenou myš.

„Fuuuuuj,“ otřásla se Bára.

Barča vzhledla od oběda a olízla se. Vypadala jako kočka-upír, protože jí po bílé bradičce stékaly rudé krůpěje myší krve.

„To je nechutný!“ poučila ji Bára.

Barča se nepřestávala olizovat a chvíli na Báru zamyšleně hleděla. Pak se znovu pustila do myši, lépe řečeno do jejího zbytku. Odporně to mlaskalo, jak se snažila zadními stoličkami rozžvýkat mrtvolku na menší, spolknutelné části.

Bára došla k truhle, v níž měla schovaný atlas, čímž se dostala do nebezpečné blízkosti šelmy hájící svou kořist.

„Agnnnnn,“ upozornila Báru Barča.

„Buď klidná, já ti to *fakt* nevezmu,“ ujistila ji Bára, ale zdálo se, že jí Barča moc nevěří. Kdo by také odolal dobré polovině pěkné, vypasené, čerstvě ulovené myši? S plnou tlamou se ovšem špatně vríská, a tak se Barča omezila jen na další varovné vrčení.

Bára vyndala atlas z truhly a sedla si s ním do uctivé vzdálenosti.

Barča spolkla užužlaný kus myši, zamyslela se, očuchala zbytek, vykráčela zpod židle, labužnický se protáhla a začala provádět toaletu.

„No to nemyslíš vážně,“ užasla znechuceně Bára. „Dožer ten fujtajbl!“

Barča jí nevěnovala ani pohled.

„Koukej to sežrat!“ nařídila jí Bára a ukázala na hromádku myších vnitřnůstek a něčeho ještě nechutnějšího.

„Ňa?“ zeptala se Barča.

„Jo, ty!“

„Ňrrrr,“ řekla Barča, což mohlo znamenat *děkuji, už nemůžu* nebo *tak si to sežer sama*.

„Mazej!“ zvýšila hlas Bára. „Kdo to po tobě bude uklízet?“

Barča se na ni významně podívala.

„Já teda ne! Je to... *degustábl. Unapetýlich*,“ použila Bára oblíbená slova babi jizerské, popadla kočku a strčila jí čumák k nedojedenému obědu.

„I – i!“ kníkla vztekle Barča, vykroutila se Báře s obratností úhoře a vklouzla do pootevřené truhly. Tam by pro ni Bára nesáhla ani za zlaté tele, protože už Barču znala natolik, aby si dovedla spočítat, co by s její rukou v truhle navztekaná kočička provedla.

„Tak to sežer potom,“ kapitulovala a otevřela atlas.

Zase první stranu? Zamyslela se. První strana už ji nebavila, protože i když si cesty zapisovala sebepečlivěji, pořád neodhalila klíč, podle kterého atlas funguje.

Tak dneska desátou, rozhodla se v duchu, opatrně obrátila pět listů a zapáchla ukazováček doprostřed desáté mapy.

Půda se zhoupala a bušení deště do střechy nahradil vítr a podivné šustění.

Kapitola 2

Bára zamrkala.

To šustění znala. Znělo to, jako když se do plechovky nasype písek a pak se s ní třese. *Chrs, chrs, chrs*. Dělalí to cikády. Když byla loni s rodiči na dovolené na Chalkidiki, řvaly jim takhle celou dobu u hotelu. Po cikádách zůstávají na větvích svlečené košilký, které se pevně drží kůry drápky, takže je potřeba určité opatrnosti a zručnosti, aby je člověk sundal a nerozmačkal. Jenže běda, když takový nasbíraný poklad objeví maminka... To se pak může začít sbírat znova a je třeba vymyslet bezpečnější úkryt než zrcadlová skříňka v koupelně.

Tentokrát byl atlas k Báře milosrdný. Nejen že ji nešoupl do řeky ke krokodýlům jako v Egyptě, ale dokonce jí dopřál ten luxus objevit se v minulosti za denního světla, což byla oproti několika posledním cestám velmi příjemná změna. Rozhlédla se kolem sebe a zjistila, že se ocitla na prapodivném místě.

Tam, kde stála, ještě půdu pokrývalo spadané jehličí ztepilé jedle, která vrhala milosrdný stín, ale už o kousek dál stoupal ze země dým a smrdělo to tu po zkažených vajíčkách. Jako by se tam pod povrchem něco vařilo. Pára se vznášela i nad potokem, který se tudy vinul a neda-leko odtud se vléval do jiného. Ten byl očividně studený, protože z něj se nečoudilo. U soutoku byly do země zabudované zděné nádrže, do jedné vtékala kamenným korytem horká voda a do druhé studená. Okraje nádrží i přepad, jímž voda zase vytékala, byly zdobené tesanými ornamenty.

Báře to nedalo a šla se podívat blíž. Zdálo se, že je tu vyšlapaná cestička, ale už dlouho nepoužívaná, protože zarůstala nepříjemným cesmínovým roštím. I ve škvíře mezi kameny jedné z nádrží už se uchytil stromek. Bůhví, k čemu to tu kdy sloužilo, ale roky to bylo opuštěné.

Náhle Báře k sluchu dolehl křik. Nastražila uši jako srna. Do řvaní několika mužů se mísily zvuky, které Bára ze svých cest do minulosti dobře znala. Řinčení kovu o kov, jako když narazí meč na štít nebo jako když schrástne rytíř z koně dolů. A občas se ozval výkřik pronikající až do morku kostí, to když si zbraň našla měkčí cíl než zbroj. Opodál se zuřivě bojovalo.

Bára se poplašeně rozhlédla. Úbočí hory bylo sice porostlé jehličnatým lesem, ale takovým řídkým, bez podrostu, kterým bylo vidět hodně daleko. A jak do něj svítilo ranní slunce, blýskala se v něm zbroj bojovníků, jako by byla ze zlata.

Jestli si mě všimnou, půjdou mě zabít, usoudila Bára a v hlavě jí začal urputně pracovat *záložní krizový program*, který pravil, že pokud se tím řídkým světlým lesem rozběhne, někdo z válečníků si jí dozajista všimne a chytí ji natotata, a že by tedy rozhodně bylo lepší najít si nějakou skrýš a přečkat v ní, než se ti chlapi pobijí a odtáhnou. Bára ostřížím zrakem propátrala okolí a usoudila, že jediná možná skrýš široko daleko je cesmínový keř u té polozarostlé cestičky vedoucí k podivným nádržím, a veleopatrně a přepomalů, aby na sebe rychlým pohybem neupozornila, se pod něj schoulila a začala předstírat, že je obyčejný kámen průměrné velikosti. Pěkně se přitom poškrábala, protože tuhé listy cesmíny mají pichlavé a ostré okraje. Skrz ty listy nicméně docela dobře viděla, takže jí už za chvíli došlo, že to není bitka dvou skupin bojovníků, nýbrž že to jeden jediný válečník likviduje jednoho po druhém svoje protivníky s takovou lehkostí, jako kdyby měl džudista s černým páskem zvládnout třídu prvňáčků.

Nakonec už měl proti sobě jenom dva soupeře. Jednomu z nich asi ruply nervy, protože se bez ohledu na osud druhá ve zbrani dal na zběsilý úprk, a co čert nechtěl, přímo směrem k Báře. Válečník zbývajícího bojovníka vyřídil poměrně rychle jedinou dobře mířenou ranou kopím a rozběhl se za uprchlíkem. Bára jen zamžikala, protože rychlost, kterou ten chlapík vyvinul, byla neuvěřitelná. Ten by snad dohonil i tramvaj. Letěl lesem rychlostí blesku, jako by vůbec nenesl žádnou zbroj, a pak si Bára musela zakrýt ústa, aby nevyjekla, protože vrazil prchajícímu bojovníkovi kopí do zad takovou silou, že mu hrot vyjel hrudníkem ven. Muž zachroptěl a zhroutil se na zem asi deset metrů od Báry. Válečník

mu vyrval kopí z těla. Volným krokem dokráčel k nádrži se studenou vodou a s obdivuhodnou lehkostí vyskočil na její okraj, aby se mohl lépe rozhlédnout po okolí. Pátral po bojovnících, ne po dětech krčících se pod keřem, takže Bára jeho pozorností naštěstí unikla. Ale mohla si ho teď pořádně prohlédnout.

Jeho zbroj vypadala skutečně jako zlatá, ale protože ze zlata se větší zbroj ani zbraně nevyrábějí, musel to být bronz. Přílbu měl zdobenou červenočerným chocholem z koňských žíní, pod pancířem chránícím i ramena a slabiny měl oblečenou purpurovou halenu sahající kus nad kolena, na paži pravé ruky, v níž třímal kopí se zkrvaveným hrotem skoro dvakrát tak dlouhé, jako byl on sám, měl široký bronzový chránič zdobený spirálami. Nohy mu kryly tepané náholenice, ale byl bos a nohy měl pořádně zaprášené. U pasu se mu houpal krátký meč a na řemeni přes rameno mu visel obří štít. Kdepak kulaté štíty vikingů nebo dole zašpičatělé štíty středověkých válečníků! Tenhle štít byl oválný a tak velký, že bojovníka zakrýval od ramen až po kotníky. Na delších stranách byl trochu vykousnutý, asi jako když se člověk zahryzne do lázeňské oplatky. Tyhle výkusy zřejmě sloužily k tomu, aby mohl bodnout kopím, i když má štít před sebou. Nebo si to Bára aspoň myslela.

Zpod přílby mu spadaly pletence vlasů, které si barvou s bronzem příliš nezadaly, a světlé oči metaly z opáleného, výrazně hezkého obličejе blesky, jak byl ještě rozvášněný bojem. Jak mu zbroj ve slunci zářila, vypadal... Nádherně. Úchvatně. Ale vzbuzoval hrůzu a vzbuzoval by ji, i kdyby Bára před okamžikem neviděla, že zabil člověka.

Árés, napadlo Báru. Takhle by mohl vypadat řecký bůh války Árés.

Árés se nadechl a po úbočí hory se rozlehl jeho vítězný ryk. Bylo to, jako když řve lev nebo drak, a Bára se pokusila proměnit ne v obyčejný kámen průměrné velikosti, ale v naprosto nezajímavý oblázek velikosti slepičího vejce. Zřejmě se jí to podařilo, protože Árés si jí nevšiml, ještě jednou si zařval a pak odběhl rychlostí, kterou by mu mohl závidět kde který olympijský vítěz. No, pravda je, že olympijští vítězové by při pohledu na sprintujícího Área museli závistí přímo zežloutnout, protože oni své rekordy lámou v trenkách a tretrách, zatímco on ještě nesl zbroj a ten neuvěřitelně obrovský štít.

Co teď? snažila se úporně přijít na nějaké řešení Bára. Nemůže přece zůstat schovaná pod cesmínovým keřem na věky, nehledě na to, že se jí chce čůrat. Jenže opodál leží několik čerstvých mrtvol a nikde není psáno, že se Árés nevrátí nebo že nepřiběhnou další bojovníci a...

... a situace prostě měla jenom dvě řešení. Zakořenit pod keřem nebo zpod něj vylézt a někam dojít. Dobře, usoudila Bára, vylezu. Jenže kam teď? Směrem, kterým běžel ten vrahoun? Abych na něj někde narazila? Ani náhodou. A jít k mrtvolám? To ani druhou náhodou.

Vystrachala se zpod keře, přičemž se opět notně poškrábala, a šla se napít z nádrže se studenou vodou. Slunce stoupalo a začínalo připalovat, a tak si pro jistotu rovnou namočila i hlavu, protože se jí z prudkého slunce obvykle dělávalo špatně. Pak se schovala za jedli a vyčůrala se. Samozřejmě, jako obvykle v minulosti, neměla žádné spodní prádlo, tentokrát jí atlas nadělil jenom takovou jednoduchou halenu z nebarvené látky sahající někam do půli lýtek. Něco podobného na sobě měla, když byla jako otrokyně v Pompejích, a také když se na chvilku ocitla v řeckoperských válkách.

Takže tentokrát zase starověk? usoudila. No, podle Áreovy zbroje by to tak opravdu vypadalo.

Než se s pocitem úlevy zvedla ze dřepu, opět zaslechla křik. Přicházel z té strany, kde leželi pobití bojovníci, a nebyl to ryk doprovázející boj. Byly to výkřiky zlosti a smutku. Někdo našel padlé přátele. Bára nečekala ani vteřinu. Ne že by jí snad hrozilo obvinění z masakru nejméně deseti válečníků, ale vylít zlost by si na ní někdo mohl. Hbitě jako veverka začala šplhat po kmeni jedle, za kterou se právě krčila a která se, protože kolem sebe měla dost místa, větvila hned odspoda. Stačilo trochu vyskočit, chytit se nejnižší větve a potom jako po žebříku lézt mezi pichlavým jehličím výš a výš.

Když byla asi čtyři metry vysoko, zastavila se. Jednak byly větve tenčí a tenčí, takže už se na nich trochu začínala bát, jednak mezi nimi bylo čím dál méně prostoru, a tím pádem se hůř šplhalo, a jednak už z lesa na volný prostor vybíhali dva bojovníci a pohyb v koruně jedle by je mohl na Báru upozornit.

Stanuli nad mužem, kterého Árés proklál kopím zezadu, otočili ho na záda a zřejmě zjišťovali, jestli ještě náhodou nežije. O něčem se nad

mrtvým tělem bavili a ten v honosnější zbroji přitom zlostně potrásal kopím. Kopí to bylo úctyhodné, ještě o něco delší, než třímal Árés, a bronzo-
vý hrot, který se na slunci oslnivě leskl, musel měřit aspoň půl metru. Oba muži měli také obrovské štíty, ale ne oválné. Byly obdélníkové, horní okraj směrem nahoru obloukovitě vyvýšený, a bojovníka chránily ještě lépe než ten Áreův, od kotníků až po uši. Prostě taková přenosná osobní hradba. Seshora Bára dobře viděla, že štíty jsou opatřené dlouhým řemenem, který si bojovník přehodil křížem přes prsa tak, aby mu štít visel na zádech, kryl ho jako brouka krovky a zároveň mu ponechával obě ruce volné k boji dlouhým kopím. Závěs byl ale vymyšlený tak, že v případě potřeby mohl bojovník štít chytit z vnitřní strany za držadlo a rychle se jím krýt proti ráně vedené z jakéhokoliv směru.

Rozzuřený kopiník vztekle bušil ratištěm kopí do země a rozhlížel se okolo, jako by ještě mohl vypátrat útočníka. Jasně rudý žíněný chochol na přílbě se přitom chvěl a vlnil, jako když hřebec bujně pohazuje hřívou. Pak udělal tak rychlý pohyb, že ho Bára téměř nepostřehla, a jenom záblesk slunce na hrotu kopí ji varoval, že kopí letí směrem k ní.

Trhla sebou, ztratila rovnováhu a ve chvíli, kdy zbraň prosvištěla korunou jedle, už se s jekotem řítila dolů. Nebyl to střemhlavý pád, protože ho brzdily větve, bylo to spíš takové velmi ponižující propadávání jehličím doprovázené marnými pokusy zachytit se pružných a pichlavých větví. Nakonec se jí podařilo uvíznout na předposlední větvi odspoda, a to už dole stál ten druhý bojovník, ten, co po ní kopí neházel. Chochol na přílbě měl modrobílý.

„Je to jen dítě!“ volal na svého druha ve zbrani.

„Co tu dělá dítě?!“ rozčiloval se válečník s rudým chocholem.

„Seskoč, chytím tě,“ zabodl muž pod jedlí svoje kopí do země a nastal jí náruč. Bára váhala. Na větvi sice visela dost nepohodlně, na druhou stranu neměla moc chutí vydat se napospas úplně neznámým ozbrojencům. Jenže už o ní věděli, mrštít kopím se zjevně nerozpakovali, takže i kdyby se jí podařilo vylézt zase nahoru, byla by jen otázka času, kdy by ji z toho stromu dostali.

A tak skočila.

Bojovník ji bezpečně zachytil a postavil na zem. Mohlo mu být jako Bářinu tatínkovi. Měl tmavé oči a krátké středně hnědé vousy, vlasy mu kryla přílba.

„S kým tu jsi?“ zeptal se jí.

„Sama,“ pípla Bára. Teď to přijde: kdo jsi, odkud jsi, co tu děláš... Co já si honem vymyslím? Pro jistotu nasadila osvědčený *dojmací* výraz, který na dospěláky obvykle dobře zabírá. To člověk musí trochu nakrčít čelo, nakrabitit bradu a pusku, jako by se mu chtělo brečet, a podle situace se buď upřeně dívat do země, to když chce dosáhnout odpuštění za nějakou lumpárnu, nebo zírat dospělákovi do očí, to když ho chce k něčemu přimět. Musí se umět odhadnout, kdy zabere zírání upřené a kdy zírání přerušované nesmělým klopením očí. A vždycky, vždycky je potřeba mít mírně skloněnou hlavu a zírat trochu z podhledu, to působí ustrašeně a bezbranně a zabírá to ještě líp. Taky je dobré si přitom žmoulat okraj trička nebo tak, to potom vypadá, že je člověk v rozpacích, a dospěláci tají jako polárkáč na kamnech.

Bára se rozhodla pro zírání přerušované, protože se bála a stejně by si netroufla tomu válečníkovi zírat do očí upřeně.

„Sama? Tady? Die Hromovládny, jak ses tu sama ocitla?“

Bára přerušovaně zírala a poctivě krabatila bradu, protože jí opravdu bylo do breku.

„Snad tě někdo neposlal práť?“

Bára překvapeně zamrkala.

„Vždyť sem už ženy nechodí práť takovou dobu, co přípluli Achájové!“

Jo tak ty nádrže jsou na praní! S horkou vodou na vyprání, se studenou na máchání, pochopila Bára smysl nádrží.

„Achájové?“ zeptala se, protože to slovo jí znělo povědomě. Ale nedokázala ho zařadit.

„Vidělas, kdo zabil toho muže?“ zeptal se jí bojovník s rudým chocholem, který si už došel pro kopí. Byl o něco starší než její zachránce, hodně urostlý, pohledný, tmavooký a s tmavými vousy, ve kterých se už tu a tam zatřpytily stříbrné nitky. Kdyby po Báře před chvílí nemrštil kopí, byl by jí sympatický. Vypadal jako chlapík, který vždycky přesně ví, co se má udělat, a nikdy nikoho nenechá ve štychu. Ale teď tiše zuřil a šel z něj strach.

